

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2017. március 12-én.

Kezdő ének: 67. zsoltár 1. verse

Főének: 445. dicséret 1-3. verse

Ének prédikáció előtt: 162. dicséret 7. verse

Textus: Márk evangéliuma 7. rész 20-23. verse: „Jézus hozzátette: Ami az emberből kijön, az teszi őt tisztátalanná. Mert belülről, az ember szívéből jönnek elő a gonosz gondolatok, paráznaság, lopás, gyilkosság, házasságtörés, kapzsiság, gonoszság, csalás, kicsapongás, irigység, rágalmazás, gőg, esztelenség. Ezek a gonoszságok mind belülről jönnek, és teszik tisztátalanná az embert.”

Kedves Testvéreim!

Bőjti időszakban járva azon szoktunk elgondolkodni, hogy miként tudjuk az életünket közelebb vinni Istenhez. Ennek érdekében pedig megnézzük azt, hogy mik tartanak távol, mik azok az elemei az életünknek, amik akadályoznak minket abban, hogy megéljük az Istennel való kapcsolatot. Ebben a felolvasott igeszakaszban Jézus megnevez néhány ilyen akadályt, mint például a hagyományokhoz való görcsös ragaszkodás, amit fölé helyezünk a hitünknek is, vagy a külső dolgoktól való félelem, ami pedig eltereli a figyelmünket attól, hogy az igazán nagy veszélyre figyeljünk, vagyis arra, hogy a rossz és gonosz dolgok belül, a szívünkben alakulnak ki.

A most ismételten rövidebb szakaszban Megváltónk egyértelműen ezt vázolja fel. Hosszú, de nem teljes felsorolást ad arról, hogy miként teheti tönkre a lelkiéletünket egy-két súlyos, vagy számunkra már apróbbnak látszó botlás is. Nyugodtan kimondhatjuk, hogy minden olyan eseménye az életünknek, ami nem visz közelebb Jézushoz, az eltávolít. Minden olyan részlet, ami nem azt a célt szolgálja, hogy még jobban megismerjük Istent, az csak nehezíti az utunkat Őhozzá.

A diákok, vagy fiatalok, amikor ezt a felsorolást hallották talán nem is értették, hogy mi közük van hozzá. Gyilkosságot még senki nem követett el, minden valószínűség szerint a házasságtörés is elkerülte még ezt a korosztályt. A paráznaság kérdésében is talán meg tudták tartani magukat a tisztaságban. Viszont a többen már óvatosabb lennének, hiszen nem merném egy hajszálat sem feltenni azért, hogy senki nem követett el még lopást, vagy senki nem volt esztelen, vagy éppen kapzsi.

Sőt, a saját életem tekintetében sem merném biztosan állítani, hogy nem károsítottam meg senkit semmivel, amibe a nyugta és számla nélkül vásárolt termékek vagy szolgáltatások is beletartoznak; vagy nem veszítettem volna el a fejemet néhány fárasztóbb és leterhelő nap után. A kapzsiság pedig, amikor az ember gyűjtögetni, megszerezni akar, az minden egyes embert veszélyeztet a világunkban. Nyugodtan mondjuk ki, hogy Jézus felsorolása nem a többi emberről szól, akik nincsenek itt az imaházban, hanem rólunk szól, akik halljuk Jézus üzenetét, akik akár még az általános iskola, középiskola ideje alatt is magunkra szedhettük az ismereteket. Nem vagyunk tökéletesek, nem vagyunk teljesen tiszták.

A hosszú felsorolásból 3 olyat emelnék most ki, amelyik még közelebb hozza hozzánk azt, hogy miért is szükséges Jézusra figyelni a bőjti időszakban és miért szükséges megtisztulni.

Az első, amit itt Jézus megemlít, a csalás. A gyerekeink egyik legtöbbször használt szava volt ez egy időben, amikor valamiről azt gondolták, hogy az nem igazságos. Ha nem igazságos, akkor ott valami csalásnak kellett történnie valaki részéről. Milyen érdekes, hogy sok esetben ez a kifinomult igazságérzet mégis becsap minket. Hiszen nem azt nézi, hogy mi a helyes, hanem azt nézi, hogy nekem mi a jó. Ami pedig nekem nem jó, az nem igazságos, vagyis csalás történt.

Itt rögtön tisztáznunk kell, hogy ez a csalás, ami itt szerepel, elsősorban nem arról szól, hogy nekem jó legyen, és azért csalogok, hanem arról szól, hogy kifejezetten a másiknak akarok ártani. Valami ravaszságot, valami cselt akarok bevetni ellene. Az a célom, hogy a másiknak rossz legyen, de mindeközben ne vegye észre. Úgy hallom, mintha a diákok szívéből most sok kő gördült volna le. Hiszen a puskázás, az csak és kizárólag a saját érdekemben bevetett ármány, azzal másnak nem ártok. Hadd keserítsek el mindenkit. Igazából ezzel is ártok. Félrevezetem a tanáromat, mert nem a valós tudásomat mutatom meg. Becsapom a szüleimet, akik azt gondolják, hogy minden rendben megy. A legfőbb azonban, hogy minden csalással ártok saját magamnak. Nem tudom meg soha, hogy mire lennék valójában képes, nem fogom magamat teljesen Istenre bízni, hiszen azt gondolom, hogy ezt én magam is meg tudom oldani. Az pedig már nem fog számítani, hogy tisztességesen, vagy erkölcstelenül. Másokat is segítve, vagy másokat eltaposva.

Jézus azért figyelmeztet minket, hogy a csalás ott van bennünk, nemcsak diákként, hanem felnőttként is, amikor néha a könnyebb utat akarjuk választani, amikor keresgéljük a kiskapukat, ahelyett, hogy a rendes bejáratot választanánk, amikor mindent megteszünk egy cél érdekében. Ahogyan emlegetjük is az egyik

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2017. március 12-én.

hírhedt mondást: a cél szentesíti az eszközt. Jézus Krisztus arra figyelmeztet, hogy minden eszközre oda kell figyelni, hogy soha ne legyen bennünk a csalásnak még a leghalványabb árnyéka sem.

A második, amit itt említ Jézus, a kicsapongás. Ez pedig nem más, mint a testi vágyak kiélése. Amikor mindent a testi vágyaimnak rendelek alá. Erre szoktuk azt mondani, hogy ez az állatias viselkedés. Amikor a testbe beprogramozott ösztönök vezérelnek minket. Jézus szerint ez teljességgel téves út. Aki ezen az úton indul el, az előbb vagy utóbb nagyon rossz helyzetben találja magát. Megváltónk ugyanis mindig azt adta elénk, hogy az ember élete akkor van egészségben, hogyha a lelke egészséges. Éppen ezért ha csak a testre figyelünk, akkor alapvetően tévesztjük el a célt.

Úgy vélem, hogy ez a veszély a fiatalabbakat jobban érinti, mint az idősebbeket. Ott vannak a vágyak, vagy ahogyan megfogalmazzuk szebb szavakkal a hormonok, amelyek irányítanak. Jézus pedig azt mondja, hogy nem tiszta élet az, amelyiket a testi vágyak határozzák meg. Azért kaptuk a lelkünket, azért kaptuk az értelmünket, hogy uralkodjunk a testi vágyaink felett. Azt azért mindenképpen fontosnak tartom elmondani, hogy a Mindenható mindennek kereteket adott. Adta a házasságot, amiben a lelki oldalával együtt megélhetjük életünknek a testi szépségét is. Jézus attól szeretne megvédeni minket, hogy ne legyünk kicsapongóak, vagyis olyanok, akik az isteni renden kívül éljük meg a vágyainkat. Még akkor sem, hogyha a minket körülvevő világ, egészen másra mutat példát.

A harmadik, ami egyben kettő fogalom lesz, a rágalmazás és a gőg. Első hallásra egymástól messze helyeznénk ezt a kettőt. Az egyik egy belső érzés, a másik pedig olyan, amit kimondok. Ráadásul nem feltétlenül a gőgös ember szokta rágalmazni a másikat. Mégis látni fogjuk, hogy az egyikből igenis következik a másik.

A gőg egy olyan érzés, amiben azt gondolom, hogy a másik fölött állok. Nagyon érzékletesen fejezi ki itt Márk evangéliuma, hogy pontosan miről van szó. A gőg ugyanis az a látszat, hogy a másikinál többet érek. Természetesen nem arról beszélek, ami egyértelmű. Valakinek jobban megy a matematika, mint a másiknak, vagy valaki szebben tud szavalni, mint a másik. Ezek nagyjából mérhetőek. De ez nem jelenti azt, hogy magamat a másik fölé helyezem. Attól, mert Isten valamiben nekem többet adott, mint a másiknak, attól én nem lettem több. A Mindenható jelenti a többletet, nem pedig az én tehetségem, vagy tudásom. Soha nem juthatok el oda, hogy azt gondoljam magamról, hogy jobb vagyok, szebb vagyok, tökéletesebb vagyok, mint a többiek. Erre figyelmeztet minket Pál apostol is: „semmit ne tegyetek önzésből, se hiú dicsőségvágyból, hanem alázattal különbnek tartsátok egymást magatoknál.” (Fil. 2.3)

A rágalmazás pedig, amiről itt Jézus beszél, az nem más, mint Isten-káromlás. Amikor a másikat úgy bántom, úgy beszélem ki a háta mögött, olyan véleményt alkotok róla, hogy az már az emberen túl, az őt megalkotó Istent is megbántja. Amikor azt gondoljuk, hogy mi ítéletet alkothatunk a másik emberről. Megmondhatjuk, hogy az emberi ranglétrán milyen helyen áll. Azt hiszem, hogy elsöre meredeknek fog tűnni az a példa, amit a rágalmazással kapcsolatban előhozok, de mégis vegyük komolyan.

A példa, a XVI. századból való. Amikor a spanyolok meghódították a közép- és észak-amerikai kontinens egy részét, akkor találkoztak ott a bennszülöttekkel. Szinte kivétel nélkül úgy vélekedtek róluk, hogy pontosan annyiival állnak a bennszülöttek a spanyolok alatt, mint amennyivel a majom az ember alatt. Ezért aztán őket ki lehet irtani, el lehet nyomni, velük mindent meg lehet tenni. Volt azonban egy szerzetes, Bartolomeo de Las Casas, aki azt mondta, hogy az indiánok is emberek, még akkor is, hogyha csak gyermekek. A spanyol vélemény rágalom volt az indiánokkal szemben. Mindez pedig abból adódott, hogy saját magukat föléjük helyezték, sőt megtagadták tőlük azt, hogy egyáltalán ők is Isten velük egyenrangú teremtményei.

Ez a gőg, aminek következménye a rágalmazás. Talán sokan vannak, akik durvának és sértőnek tartják ezeket a párhuzamokat. Természetesen senkit nem fogunk fizikailag megölni, de a megalázó szavainkkal, a sértő megjegyzéseinkkel ténylegesen tudunk lelkeket, érzéseket, életeket ölni. Jézus, amikor azt mondja, hogy a szívből származik a gőg is, a rágalmazás is, akkor figyelmeztet, hogy ezeket kerüljük el.

Az ember élete ugyanis akkor lesz tiszta, hogyha a szívéből tiszta dolgok jönnek elő. Hogyha a szívének a középpontjában nem saját maga lesz, hanem Jézus Krisztus. Csak Ővele együtt leszünk képesek arra, hogy a szívünkben jöjjenek elő olyan dolgok, amelyek segítenek, vigasztalnak, bátorítanak és áldást hordoznak. Ezért kérjük újra és újra a karácsonyi énekünk jól ismert soraival: „Megváltóm egy kérésemet nem vetheted meg nékem, hogy szívem mélyén tégedet hordozhatlak, remélem. És bölcsőd, szállásod leszek, jövel, hát tölts el engemet. Magaddal, nagy örömmel.” (329. dicséret 5. vsz.)

Amen!

Záró ének: 445. dicséret 4-6. verse